

ČERTI SA NESMEJÚ V PEKLE, ALE V RAJI

KAROL NAGYÉRI

KAROL NAGYÉRI

**Čerti sa nesmejú
v pekle, ALE V RAJI**

Čerti sa nesmejú v pekle, ale v raji je fiktívne dielo. Mená, postavy, firmy, miesta, udalosti či miestne špecifiká sú výsledkom autorovej fantázie, prípadne sú použité fiktívnym spôsobom. Akákoľvek podobnosť so skutočnými osobami, živými či mŕtvymi, alebo so skutočnými udalosťami je čisto náhodná.

Karol Nagyéri

Čerti sa nesmejú v pekle, ale v raji

ilustrácie Karol Nagyéri

obálka Miroslav Kulich

sadzba Monika Zbínová

tlač Projects, s. r. o., Bratislava

ISBN 978-80-570-2350-0 (print)

ISBN 978-80-570-2352-4 (EPUB)

ISBN 978-80-570-2353-1 (MOBI)

ISBN 978-80-570-2351-7 (PDF)

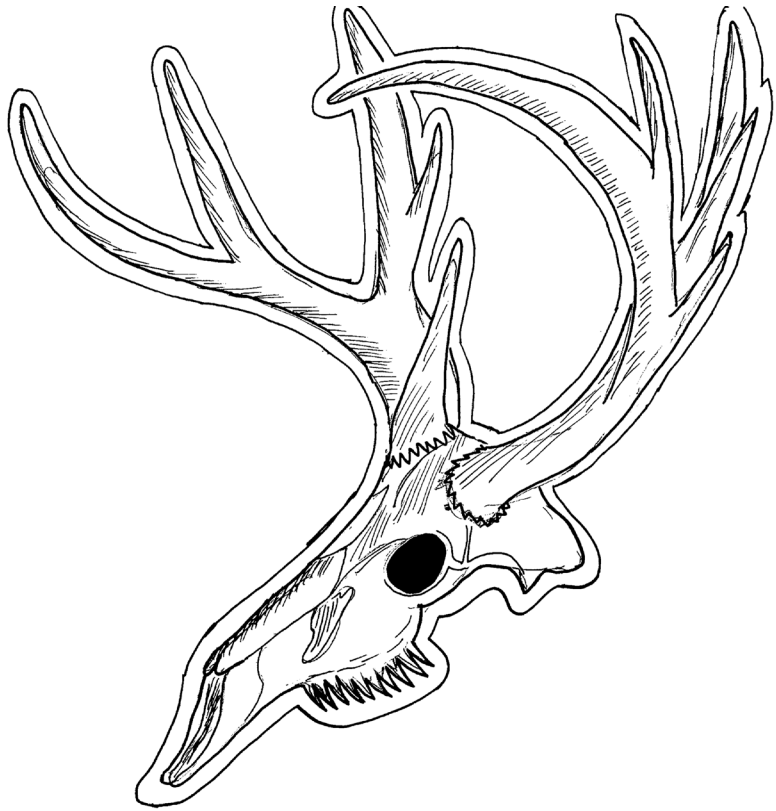
© Karol Nagyéri 2020

OBSAH

PROLÓG.....	10
KAPITOLA 1 NAJKRAJŠÍ DARČEK PRE ●SEMNÁŠTROČNÉHO CHLAPCA	13
KAPITOLA 2 SOLA RAZ JEDNA KADOVÁ KRÁĽOVNÁ, KTORÁ SI NEVEDELA NÁJŠŤ KRÁKA.....	22
KAPITOLA 3 NAJKRAJŠÍ DARČEK PRE ●SEMNÁŠTROČNÉ DIEVČA.....	31
KAPITOLA 4 JEDNÉHO DŇA VŠAK DO JEJ CHLADNÉHO KRÁĽOVSTVA ZAVÍTAL ČERT	40
KAPITOLA 5 NIEKTORÉ DARČEKY JE NAJLEPŠIE NEOTVÁRAŤ	49
KAPITOLA 6 ČERT MAL ROHY SCHOVANÉ	59
KAPITOLA 7 LEN PRETO, ŽE NA DARČEKU NIE JE TVOJE MENO, NEZNAMENÁ, ŽE NIE JE PRE TEBA	69
KAPITOLA 8 NO KRÁĽOVNÁ MALA SVOJE PODOZRENIA	79
KAPITOLA 9 KÝM HO NEROZBALÍŠ, AKO VIEŠ, ŽE IDE ● DARČEK?	88
KAPITOLA 10 PODOZRENIA, KTORÝM NEMALA ČAS SA VENOVAŤ	98
KAPITOLA 11 NIEKTORÉ DARČEKY JE LEPŠIE NEROZBALIŤ.....	107
KAPITOLA 12 KADOVÁ KRÁĽOVNÁ SA ČERTA NEZEKLA, PRÁVE NAOPAK	116
KAPITOLA 13 A NIEKTORÉ ROZBALIŤ AKONÁHLE ČLOVEK DOŠTANE ŠANCU	125

KAPITOLA 14	
KRÁLOVNÁ SA VŠAK JEDNÉHO DŇA SAMA	
OCITLA V PEKLE	134
KAPITOLA 15	
KEĎ DETI HRAJÚ HRY PRE DOSPELÝCH	145
KAPITOLA 16	
ČERT VYZVAL KRÁLOVNÚ DO TANCA	153
KAPITOLA 17	
PRED OTVORENÍM TREBA NAJPRV DAŤ DOLE MAŠKU. 162	
KAPITOLA 18.	
ČERT SI OBLIEKOL SVOJ NAJLEPŠÍ MUNDÚR.....	172
KAPITOLA 19	
NIE VŠETKY DARČEKY POD STROMČEKOM	
SÚ PRE TEBA	181
KAPITOLA 20	
V KRÁLOVSTVE ZAVLÁDOL CHLAD.....	191
KAPITOLA 21	
DARČEK NEDAROVANÝ Z LÁSKY	200
KAPITOLA 22	
AKO Z ROZPRÁVKY, ČERT POZVAL KRÁLOVNÚ	
NA MAŠKARNÝ BÁL.	210
KAPITOLA 23	
NIEKTORÉ DARČEKY NEMOŽNO VRÁTIŤ... ..	220
KAPITOLA 24	
BÁL NEBOL BÁL,	
ALE SABAT ČARODEJNÍC A ČERNOKŇAŽNÍKOV	230
KAPITOLA 25	
NA STOPE DARCU 1.....	240
KAPITOLA 26	
V PEKLE ZAVLÁDLA ZIMA,	
V KRÁLOVSTVE KAĎU PLAMENE.....	249
KAPITOLA 27	
NA STOPE DARCU 2	259
KAPITOLA 28	
KRÁLOVNÁ V ZEMI KAĎU,	
KRÁLOVNÁ V ZEMI PEKELNÉHO OHŇA	269

KAPITOLA 29	
NA STOPE DARCU 3	279
KAPITOLA 30	
KRÁKOVNÁ SA PREBUDILA DO CHLADNÉHO RÁNA, TÚZILA VŠAK PO ZAHRIATÍ.....	288
KAPITOLA 31	
NA STOPE DARCU 4	298
KAPITOLA 32	
KRÁKOVNÁ PRINIESLA DO PEKLA SKUTOČNÉ INFERNO	306
KAPITOLA 33	
NA STOPE DARCU 5	316
KAPITOLA 34.	
PEKLO ZAMRZLO, S NÍM I...	326
KAPITOLA 35	
NA STOPE DARCU 6	336
KAPITOLA 36	
KADOVÁ PŮŠŤ	344
KAPITOLA 37	
SKUTOČNÝ DAR OD BOHA LEŠA	354
KAPITOLA 38.	
ČERT PREZRADIL KADOVEJ KRÁKOVNEJ SVOJE PRAVÉ MENO	363
EPILÓG.....	374
DOSLOV AUTORA	379

**OSOBITNÉ POĎAKOVANIE PATRÍ DÉMONOM,
VNÚTORNÝM I VONKAJŠÍM,
KTORÝM SOM ZAPREDAL DUŠU,
ABY SA TENTO PRÍBEH DOSTAL
DO KNÍŽNEJ PODOBY.**

**V JEDNO KRÁSNE PESTROFARBENÉ BRIEŽDENIE SOM
SA PRECHÁDZAL PO NÁMESTÍ.**

**NIKDE NEBOLO ANI DUŠE, AŽ NA SKUPINKU ČERTOV,
KTORÍ ZA RUKY A NOHY ŤAHALI ZA SEBOU KRIČIACEHO
MUŽA.**

MUŽ I ČERTI VRHLI NA MŇA POHEADMI.

S PRSTOM NA PERÁCH SOM IM ODPOVEDAL TICHÝM PSST.

**SYTOSTI Z PEKLA POKRAČOVALI ĎALEJ,
NEZASUDLI VŠAK NA MŇA.**

SPRAVILI ZO MŇA VEKMI BOHATÉHO MUŽA.

PROLÓG

Ako ju jemne pohladil po líci, zavzdychala od vzrušenia a ako jej dal pravú ruku do pút, hryzla si do spodnej pery.

„Mmmhhmmmm,“ ďalej vzdychala. Prstom jej jemne prešiel od líca ku kľúčnej kosti, pokračoval po rebrách k lemu čipiek jej nohavičiek.

„Ani netušíš, ako dlho som po tomto túžila,“ povedala a oblizla si hornú peru. Videla úsmev na jeho tvári. Dych sa jej zrýchlil, srdce rozbúchalo, tvár zaplnila červeňou. Naklonil sa k nej a dlho zadíval do jej veľkých čiernych očí. Ona sa k nemu naklonila, aby ho pobožkala, no zakaždým sa jej so smiechom vyhol.

„Nenaťahuj ma,“ zasmiala sa. „Ja som už len v nohavičkách, ty si si dal dole len kravatu.“ Ľavou rukou si pohladila prsia a potom prstom nasme-rovala k sebe.

„Chcem ťa.“

„Mám niečo pre teba,“ povedal jej.

„Ach, robíš drahoty,“ zachichotala sa. On sa však otočil k svojej taške, chvíľku sa v nej hrabal. Jeho vysoká postava a široký chrbát pôsobili lahodne na jej zmysly. Ako si predstavovala, ako ho doškriabe, otočil sa k nej a sadol na okraj postele. V rukách držal malú krabičku s gombíkmi. Trvalo jej chvíľku, kým si uvedomila, čo to je. „Walkman?“ opýtala sa spoloči-ce podráždená, spoloči-ce zvedavá. „Ideš nám pustiť nejakú hudbu do nálady? Nevedela som, že si taký old school.“

Odsunul jej vlasy z čela nabok. Keď nemala čelenku, padala jej ofina do tváre. Dal jej slúchadlá na uši, ona mu popritom pobožkala ruku.

Pustil walkman.

Po pár sekundách sa začala pesnička. Bola staršia, napísaná a naspievaná z doby najväčšej slávy magnetofónových páso-k. Pieseň mala veselú melódiu. A i keď speváčka spievala cudzím jazykom, bolo jasné, že spieva o láske. O láske k mužovi, s ktorým chce byť a o mužovi, ktorý chce byť s ňou, avšak je príliš hanblivý jej to povedať a dievča musí vziať iniciatívu do vlastných rúk.

„Pekná pesnička...“ povedala s jemným sklamaním v hlase. Čakala niečo romantickejšie, možno niečo vášnivejšie. Pesnička bola milá, nie však niečo, k čomu by sa hodila aktivita, ktorú sa práve chystali robiť. Voľnou

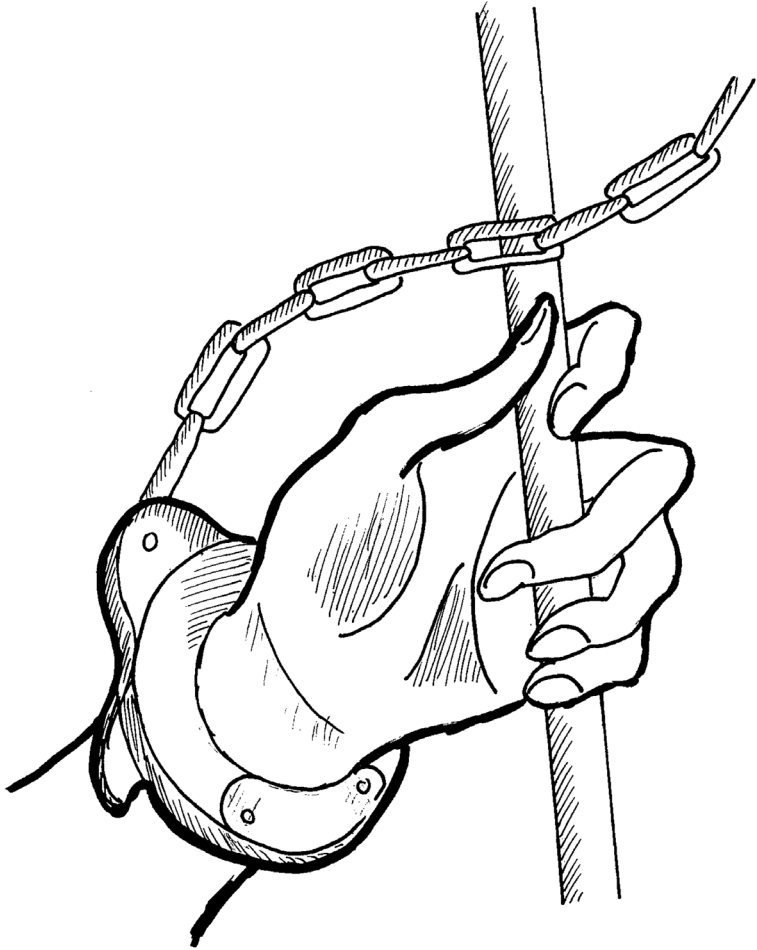
rukou si dala slúchadlá dole. „Oukej, toto bolo zaujímavé...“ dodala s dôrazom na posledné slovo. Nos jej zaplnila známa vôňa. „Ešte chceš piť? No dobre, ale mne už stačilo, chcem si aj niečo pamätať z tejto noci. Ráno budem mať riadnu opicu, ale ak budeš dobrý chlapček, tak si môžeme dať repete.“ Oči sa jej zúžili.

Rozlieval fľašu po koberci, mechanicky a s odhodlaním. Potom sa na ňu pozrel a zapálil cigaretu.

„Čo si to rozliat? Nemám chuť to robiť v pálenici. Nezvykne sa dávať ciga až po?“

Ako hodil cigaretu na koberec a plamene sa začali šíriť po miestnosti, so svojím kufrikom vykročil von zo spálne. Na prahu hodil poslednýkrát pohľad na ňu, ako sa jej chutná tvár zmenila v grimasu hororu a strachu.

Prvotné ticho vystriedali výkriky, On však nepočkal, kým utíchnu. Vyšiel z chaty von, naklonil sa k neďalekému pňu, položil naň balíček a zmizol do noci.

KAPITOLA 1

NAJKRAJŠÍ DARČEK PRE OSEMNÁSTROČNÉHO CHLAPCA

1988

Máté sa opäť pozrel na papierik, ktorý mu podal Gorila.

Čo je najkrajší darček pre osemnásťročného chlapca?
(odpoveď na opačnej strane)

... zamrmlal si, napravil v sedadle a snažil sa pozeráť krajinku z okna embécky. Po chvíľke sa však opäť prichytil, ako pozerá na Veveričku prehnutú cez sedadlo k Palacinke. Pohľad na ňu bol hypnotizujúci, všetko ostatné prestalo existovať.

Nesedeli v aute na ceste do hôr. Nechystali sa zažiť detské hry i viac dospelé aktivity. V kufri im nevyvoniavala slanina a vo fľašiach vedľa nešpliechala vodka a päť druhov páleného. Kotlík na guláš nebol zaplnený rôznou výstrojou a karimatkami. Dugo v aute za nimi sa nesnažil ohúriť Vločku a Domino svojimi nikdy nekončiacimi príbehmi o eskapádach a frajeriách zo školy. Vločka sa nesmiala s Dugom (a už vôbec na ňom) a Domino neprevracala oči až na temeno hlavy.

Zlaté polia pšenice a repky sa nemenili postupne na zelené kopce; na cestách nepribúdali zákruty a serpentíny. Obloha neostávala rovnako číra a modrá, ako keď vyrazili z mesta. Slnko nehrialo postupne silnejšie a silnejšie a Mátéov nos sa nezapľňal sladkastou vôňou potu dievčat v aute.

Gorila štuchol Mátého do čela.

„Už si prišiel na to?“

Máté sa vrátil do reality. Veverička sa otočila ku Gorile a potom k Mátému, ktorý rýchlo odvrátil zrak a rovnako rýchlo zožmolil papier vo svojej ruke a schoval do päste. Veveričke sa na tvári objavil hravý úsmev.

„Čo to máš?“ opýtala sa, ako sa usadila späť vedľa Mátého. Úsmev jej vrátil.

„Kto? Ja? Kde? Kedy?“

„Prečo? Odkedy? Z akého dôvodu?“ žartovne doplnila Veverička. Pozrela Mátému na päť a ako sa načahovala k nej, tak Palacinka víťazoslávne vyriekla:

„Už sme hneď tu, krásne dievčatá, priemerní chlapci.“

Gorila zabočil doprava, auto za ním tiež a asphalt nahradila lesná cesta. Koruny stromov nad nimi vytvárali kupolu zelenej a zlatistej farby. Slnčných lúčov pomaly ale isto ubúdalo, avšak do západu slnka ostávalo ešte niekoľko hodín. Autá sa zrazu ocitli na konci cesty, ktorá sa otvorila na širokú lúku s chatou, altánkom a provizórnym parkoviskom z hrubého štrku.

„Široko ďaleko nič, len my, baby a kopa, kopa tekutého,“ povedal Gorila potichšie Mátému, keď vystúpili a začali brať veci z áut do chaty.

Slnko pomaly zachádzalo, no život v lese neutíchol. Denné vtáctvo postupne vymenili netopiere, o mesiaci schovanom za korunami stromov nebolo ani slychu. Šuchot lístia, lámanie vetvičiek s ihličím, húkanie sov, vzdialené bučanie lesnej zvery.

Nemenej energie sa šírilo chatou. Napoly zjedené jedlo na stole, prázdne fľaše na zemi vedľa ruksakov. Mladíci a devy sedeli v kruhu, v strede medzi nimi sa točil prievitný sklený objekt bez etikety. Palacinka chytila fľašu do ruky.

„Hrajme pekne podľa pravidiel, to platí ako pre pánov, tak i pre kočky,“ povedala. Porozhliadla sa po ostatných a následne svoju vetu zopakovala hlasnejšie, aby prerušila melódiu smiechu a šuškania.

„Tak dobre, dobre, Palacinka,“ povedal Dugo a zobral fľašu od nej. „Ja teda začnem. Poviem moje meno, poviem, čo chcem, aby ten druhý vykonal, a poriadne zatočím. Zabudol som na niečo?“

„Dokonalé,“ s afektom v hlase potvrdila Palacinka. Následne vybuchla do smiechu a s ňou i ostatné dievčatá. Domino s Veveričkou štekli Vločku po bokoch a napriek tajnému Mátého želaniu, aby pokračovali, na hlasný prejav Duga zastavili.

„Ja som Dugo, mám sedemnást' rokov a mám rád všetky dievčatá.“ Domino niečo nezrozumiteľne zamrmlala. Dugo nereagoval, alebo to aspoň na sebe neukázal a pokračoval. Čierne tričko a béžové kraťasy šli ruka v ruke s vyšportovaným telom mladíka.

„Na koho ukáže fľaša, tak musí si dať dole kus oblečenia!“

Roztočil fľašu, dievčatá výskali, chlapci stíchli. V napätí čakala skupinka na koho to padne. Po chvíľke sa fľaša zastavila. Chata sa na jednej stra-

ne ozvala šťastným výskotom, na druhej sklamaným hromžením. Hromžením chlapcov.

Gorila si rozviazal šnúrky na botaskách a dlhokánsku ponožku hodil na Duga. Okolo pása mal mikinu, ktorá mala schovať náznaky tuku na bruchu, avšak pri jeho výške vyše dvoch metrov sa aj bez toho extra váha vizuálne strácala.

„Skvele si to zatočil,“ poznamenal s nemalým sklamaním. Palacinka sa nahla k Vločke, niečo jej pošepkala a Vločka si schovala svoju zapýrenú tvár do rúk.

„Tak idem ja. Volám sa Gorila, mám osemnásť rokov a mám rád krémeše,“ svojou statnou rukou zatočil fľašu.

„Kto to bude, tak si musí dať ešte jedného panáka.“

„Pánko by ešte pil,“ zažartoval Máté.

„Vole, ženské na chate a ty by si len pil,“ povedal Dugo a pokrútil hlavou.

Fľaša sa ešte stále točila. Ako mal každý pohľad upriamený na fľašu, Máté využil príležitosť a vrhol očami na Veveričku. Na rozdiel od Vločky bolo na nej toho viac, čo chytiť, ale neuberalo jej to na kráse. Práve naopak. Chutná tvárička, malý noštek, veľké oči. Kypré tvary schované za dlhorukým tričkom a trojštvrťovými riflami. Vracal sa pohľadom späť od jej nôh cez boky po poprsie a tvár, keď si všimol, že Veverička mala upriamený pohľad na neho. Máté odvrátil zrak na Gorilu, avšak aj on sa díval na Máteho. Všetky zraky boli upriamené na neho. Ani nestihol, ani nedokázal dostať zo seba slovo, keď mu Dugo strkal pohár do ruky.

„Áno, áno, pohár,“ pochopil Máté. Poldecák stiahol na jedenkrát. Troška ho striaslo a započul víťazoslávne *jéj* od dievčat a *peknéééé* od chlapcov. Dal pohárik vedľa a vzal fľašu do ruky, ktorá sa mu občas zatriasla.

„Volám sa Máté, mám osemnásť rokov a mám rád –“

„Veveričku,“ prerušil ho Dugo. Máté sa snažil nedať najavo žiadnu emóciu, a to napriek bujarému smiechu a Duga, ktorý pantomímou naznačoval bozkávanie.

„Tak dobre,“ povzdychol si, „Na koho to padne, musí povedať, kto sa mu z tejto príjemnej a kultivovanej spoločnosti páči najviac.“ Tiež v čiernom tričku s béžovými kraťasmi roztočil fľašu z tureckého sedu. Chatou zavládlo hrobové ticho. Nikto nechcel povedať, kto sa mu skutočne páči, avšak pravidlá fľaše sú sväté a neporušiteľné. Každému sa niekto páčil, to bolo isté. Kto *presne*, to už menej.

Fľaša sa pomaly prestala točiť a skončila pri polovici, kde sedeli členky nežnejšieho pohlavia. Dugo žmurkol na Mátého na znak dobre odvedenej práce pri zatočení. Máté gesto opätovoľ. Síce si želal, aby fľaša ukázala na niekoho iného, no i tak bol zvedavý, aká odpoveď padne, keďže daná slečna dávala svoje sympatie v rámci ich partie najmenej najavo.

„Chcem sa schovať!“ žalostne vyriekla Vločka. Svojimi malými rukami si zakrývala tvár. Dlhé čierne vlasy po pás odoberali dôraz z jej petitnej postavy. Úplne zakryli biele tričko, ktoré mala na sebe.

„Je mi ľúto, pravidlá sú pravidlá,“ povedala Domino napoly žartovne a napoly s pocitom uvoľnenia, že hrdlo fľaše neukázalo na ňu.

„Pravidlá sú pravidlá,“ zopakovala Palacinka, sčasti pobavene a sčasti nervózna z očakávanej odpovedi.

Vločka si pomaly odkryla tvár a ukázala svoje exotické črty. Jej ázijské oči pomaly prechádzali z chalana na chalana, z vysokej Gorily, cez športovca Duga na pohodáka Mátého. Nakoniec sa zastavili na fľaši.

Hryzla si do pery.

„Smejko“ povedala a opäť si schovala tvár za ruky.

Ticho.

Až na Vločku si každý s každým vymenil pohľady; pohľady prekvapenia, úžasu, radosti, smiechu, zmätenia a jeden pohľad smútku. Ako naraz ticho nastalo, rovnako naraz ho zamenil živý džavot rozhovorov a smiechu. Palacinka sa postavila, že si potrebuje odskočiť a tým pádom sa pre veľké sklamanie chlapcov hra na chvíľu musela prerušiť. Prázdnu fľašu nahradila načatá s vôňou orecha a leta.

„Dievčence,“ začal Dugo, „je čas, aby sme sa zblížili telesne,“ dodal, pričom pridal silný dôraz na slovo *telesne*.

„Ako je možné, že my sme ešte spolu?“ povzdychla si Domino.

„Pretože som nekonečný romantik,“ podotkol a načiahol sa rukou k Domino.

„Na rozdiel od mládencov, ktorí majú na mysli len neresti, každý môj dych je dychom džentlmena.“

„Teraz by si dychom aj gorilu knokautol,“ zasmiala sa Domino.

„Aj teraz,“ pokračoval Dugo, „Aj teraz som mal na mysli džentlmenskú telesnú aktivitu.“ Prstom ukázal na Vločku. Vločka nadvihla nechápavo jedno obočie a Domino obe. Vločke sa vyjasnila tvár, podišla k magnetofónu, vymenila pásku a pustila aparát. Z reproduktorov sa ozval hlas mladej

ženy, hlas spievajúci o láske, ale plný energie. Dugo načiahol rukou k Domino, ktorá iba pokrútila hlavou. Obzrel sa, načiahol rukou k Mátému, ktorý sa ochotne pridal. Ich paródia tanga sa síce vôbec nehodila na melódiu, ktorá im naplňala uši, avšak namotivovala Vločku, aby sa pridala k nim.

Dugo svoj sľub splnil, možno od strachu z Domino, možno v stave opitosti uveril sám sebe. Tanec ostal džentlmenský. S Mátém si Vločku podávali a vykrúcali, akoby boli na dedinskej zábave. Smiala sa, držala ich za ruky, smiali sa s ňou.

„Zatočím s tebou ako s balerínou!“ zahlásil Dugo a predtým, než stihla Vločka čokoľvek povedať, ju Dugo držal za ruku a točil.

Hlava sa jej krútila, no s oduševneným úsmevom sa točila ďalej. Obrazy začali splývať, alkohol si začal pýtať cestu von. Zakopla o okraj koberca a vytrhla sa Dugovi z rúk.

Nepadla však na tvrdú drevenú dlážku, ale zachytil ju pár tenkých, avšak silných rúk. Pozrela hore. Pomaly sa jej začali zaostrovávať jednotlivé črty jej záchrancu. Krátke svetlé vlasy, chudšia postava, okuliare na nose. Zhíkla.

„Smejko...“ povedala.

Smejko si povzdychol, Vločku usadil na gauč a podišiel k rádiomagnetofónu, ktorý vypol. Máté podišiel k nemu a opýtal sa:

„Všetko v poriadku, brácho?“

Všetky oči boli upreté na nich. Okrem dvoch vecí boli tieto dvojčky úplne na nerozoznanie. Rovnaký nos na tvári, rovnaké vlasy stojace na všetky svetové strany, rovnaké široké plecia a štíhla postava.

Dva rozdiely by však aj menej pozorný pozorovateľ určite našiel. Jedným z nich boli okuliare s dokonale vyleštenými sklami. Tento rozdiel skôr kozmetického charakteru však nebola najvýraznejšia črta, ktorou ich vedel ktokoľvek rozoznať.

Máté s úsmevom podišiel k stolu, nalial do pohára, vrátil sa k Smejkov. Rukou okolo pleca mu podal pohár.

„Brácho, kde si bol? Pripí si s nami.“

Smejko sa mračil.

Pohár prijal do rúk, avšak položil na parapetu za nimi.

„Skontroloval som stav výstroja –“

„Však aj my,“ skočil mu do reči Dugo a vypil pohár, ktorý Máté naplnil Smejkov.